

عنوان مقاله:

پرنندگان اساطیری با نمادی عرفانی در حدیقه ی سنایی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی پژوهش های کاربردی در علوم و مهندسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

عفت جامه شورانی - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد جنوب

حسین فعال عراقی نژاد - باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران

آرمان جمالی - باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد کرمانشاه، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمانشاه، ایران

بهرام مرادی - دانشجوی دکتری دانشگاه آزاد اسلامی واحد جنوب

خلاصه مقاله:

زبان اسطوره نماد است و نماد یا سمبل از جمله عناصری هستند که همواره در اسطوره ها نقشی مهم را ایفا نموده اند. در قلمرو اساطیر، پیکره ی هر تندیس، واحدی از نمایش آن موحد جاودانه است و هر سمبلی به ویژه اگر اساطیری باشد حکایت از ذوقی درون گرایانه دارد که ارمان و انگیزه ای را به دنبال داشته است. سمبل زبان رمز عرفان است. سنایی شاعر بلند آوازه قرن 6 از جمله کسانی است که با استفاده از نماد پرنندگان و با توجه به خصایص ظاهری و طبیعی و نام آواها از دو منظر مثبت و منفی، اساطیری و عرفانی و گاهی با بهره گیری از تقابل پرنندگان با یکدیگر که هر کدام نماینده افراد و گروه خاصی از اجتماع بوده اند به ذکر مقاصد خویش می پردازد. پرنندگانی چون باز، هما، طاووس، جغد، زاغ... علاوه بر جنبه اساطیری نماد عرفانی نیز می باشند و پرنندگانی چون صعوه، فاخته، کرکی، بلبل، چکاوک و... تنها نماد عرفانی می باشند. در موضوع عرفانی بیشترین مصداق ها برای رمز پرنندگان، فنا فی الله، انسان کامل، معرفت حق، متعلقات جسمانی و صفات ذمیمه ی بشری است.

کلمات کلیدی:

اسطوره، پرنندگان، سنایی، شعر، عرفان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/692030>

